

PAS

gehoord

door: Diederick Broerse

AL TE INGETOGEN

Massimorganti Quartet – Musiplano

Hij is een trombonist in hart en nieren, deze Italiaanse krullenbol met de geweldige naam Massimo Morganti. Dat kon korter, dacht hij, dus kortte hij zijn naam voor deze cd in. Het *Massimorganti Quartet* is een vierkoppig gezelschap waarin zijn landgenoten Angelo Lazeri, Gabriele Pesaresi en Stefano Paolini het gitaar-, bas- en drumwerk voor hun rekening nemen. Na zijn muzikale opleiding aan het *Rossini Conservatorium* in Pesaro en het *Berklee College* in Boston ging Morganti samen met het *Colours Jazz Orchestra* op trombone-tour. Ondertussen fungeerde hij bij talloze bands als *overall* inzetbare trombonist. Inmiddels is hij ruim dertig cd's verder. *Musiplano* is zijn eerste muzikale avontuur met het *Massimorganti Quartet*. Ze brengen eigentijdse jazzy klanken die melancholisch voortkabbelen. Jammer genoeg blijft alles een beetje oppervlakkig en barst het nergens echt uit zijn voegen. Dit is goudeerlijke muziek, passievol gespeeld, maar wel érg ingetogen. Het is alsof je naar Lionel Messi kijkt die op zijn dooie akkertje de bal aan het hooghou-

den is. Het echte vuur blijft uit. Intussen is wel te horen dat deze jongens meer in hun mars hebben. Daarom is dit hopelijk het begin van een kwartetcarrière die steeds meer zal groeien en bloeien.

EENTONIGHEID TROEF

Marina Zettl – Thin Ice

Een leuk Alpenmeisje dat zingt als een nachtegaaltje, het klinkt als een fantastisch concept. Helaas pakt het iets minder mooi uit. De 29-jarige, in Oostenrijk geboren, Marina Zettl brengt op *Thin Ice* zoete luisterliedjes ten gehore volgens het dertien-in-een-dozijn principe. Met zo'n titel zou je juist een risicovol geluid verwachten, gewaagder en spannender. Maar Zettl blijft in haar veilige hokje. Ze zingt prima liedjes, maar blijft al te keurig binnen de lijntjes. Het is voornamelijk gitarist Thomas Mauerhofer is die op dit album zorgt voor de boeiendste passages. Zo nu en dan klinkt er wat grommend gitaargedruis, of juist een oriëntaals aandoende snarendans. De zang daarentegen gaat snel vervelen; het is eentonigheid troef. En dat terwijl Zettl klassiek geschoold is, op haar achtste al met pianolessen begon, in klassieke koren zong en jazzzang studeerde aan de *University of Art* in haar geboorteplaats Graz. Maar op deze cd weet ze zich niet te onderscheiden van het gros van de doorsnee zangeressen. Dat is spijtig, want met haar achtergrond zou ze tot meer in staat moeten zijn.

UIT

gelezen

door: Kees de Bakker

BENAUWEND WERELDJE

Inge Nicole Bak - De tranen van de zeegans

"Ik schrijf over de donkere kant van mijn hoofdpersonen", zegt Inge Nicole Bak in een interview in de *Alkmaarsche Courant*. Ze stond in de schijn-

werpers, omdat haar in 2011 verschenen novelle *De Tranen van de zeegans* werd genomineerd voor de *Rabobank Cultuurprijs 2012*. Eerder schreef ze een dichtbundel en twee romans, die beide werden gepubliceerd door de Haarlemse uitgeverij *In de Knipscheer*. De flaptekst van *De Tranen van de zeegans* spreekt voor zich. Aan het woord is hoofdpersoon Aleida: "Mijn vader is Cornelis Vleijshouwer, hij leeft van varkens en soms een oud paard. En mijn moeder is dood. Ze had een lichaam als van een garnaal en toch kwam steeds dat varken en bij het zevende kind brak ze in tweeën. Ik wil geen kinderen. Nooit." Het verhaal begint in Driewegen, in het jaar 1863. Wanneer haar moeder bij de bevalling van haar zevende kind is gestorven, trekt de veertienjarige Aleida naar de grote stad. Ze vindt werk bij de visafslag en komt later als huisbediende terecht bij een zekere Pons, "een zeeduivel in hermelijnbont, zijn stekels moet je mijden." Maar te midden van de concurrerende jongedames in het huis, feitelijk prostituees, wordt Aleida gaandeweg de geliefde van huisbaas annex pooier Pons. De concurrentie bekijkt haar met jaloeerse blikken. Voor Pons' voormalige favorieten verandert er dan ook nogal wat: ze kunnen vertrekken naar het noorden, als ze al niet worden gevelde door de syfilis. Aleida - door Pons het visvrouwje

genoemd - raakt zwanger. Ze besluit naar de zusters van Nobertinessen te gaan, in de buurt van Oosterhout, onder het mom dat ze de winter bij haar vader wil doorbrengen. Aleida slaapt in een sobere kloostercel, met de *Bijbel* onder handbereik. Haar verblijf in het klooster roept herinneringen op aan de kerk waar ze als kind kwam en waar over de zonden van onkuise vrouwen werd gesproken. Het leven is hard voor Aleida, die het allemaal "anders zou doen". Van de twee kinderen die ze baart, gaat het meisje dood; ze wordt begraven in de kloostertuin. Haar andere kindje wordt bij een gezin ondergebracht. Pons vindt het allemaal prima. "Hier is geen plaats voor kinderen", vindt hij. Maar zijn dagen lijken geteld omdat de syfilis hem sloop. Hij heeft steeds meer morfine nodig en zoekt troost bij Aleida's slanke zwanenhals. Inge Nicole Bak slaagt erin in deze kleine novelle de rauwe sfeer van een benauwend wereldje uit vroegere tijden op te roepen, in een stijl die uitmunt door poëtisch en zorgvuldig taalgebruik. Ze schrijft geen woord te veel en weet platvloerse clichés te vermijden, ook in de erotische scènes. En waar verwijst toch die raadselachtige titel naar?...

• Uitgeverij In de Knipscheer
ISBN 9789062656639

DVD

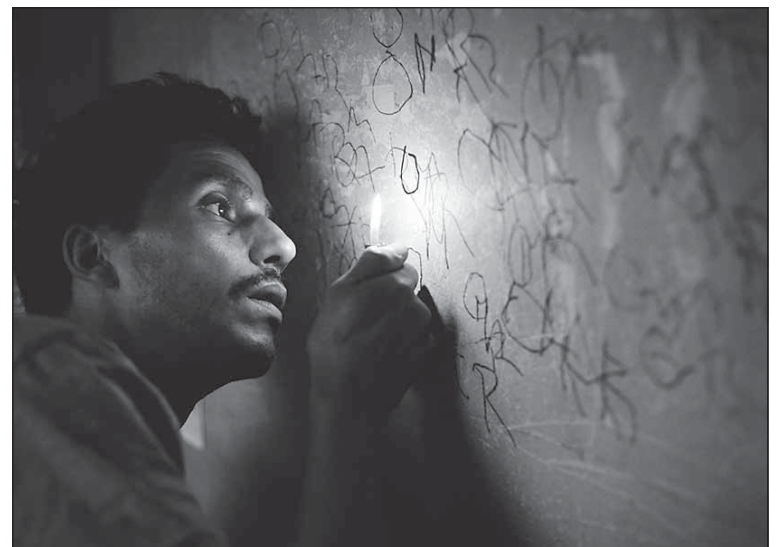
idee

door: Marjolein van Trigt

ONSCHULDIG VEROORDEELD

Omar m'a tuer

Op de deur van de kelder waar het lijk van mevrouw Marchal ligt, staat in bloed geschreven: *Omar m'a tuer*. Letterlijk betekent dit: *Omar heeft me vermoord*. De Franse politie aarzelt niet. Omar Raddad (Sami Bouajila), tuinman van de rijke weduwe, belandt in de cel. Niet alleen de tekst wijst er volgens hen op dat hij mevrouw Marchal om het leven heeft gebracht. Omar is gokverslaafd. Had hij soms geld nodig? Dat mevrouw Marchal als een moeder voor hem was, lijkt niemand te geloven. Tot zijn verbijstering lijkt heel Frankrijk ervan overtuigd dat hij de moordenaar is. De rechtbank veroordeelt hem tot achttien jaar cel. De Frans-Marokkaanse filmmaker Roschdy Zem heeft maar een paar minuten nodig om aannemelijk te maken dat Omar onschuldig is. Hij zet een aantal intellectuelen bij elkaar aan tafel - zoals zo vaak gebeurt in Franse films - en laat ze de moordzaak bespreken. Waarom zou de hoogopgeleide mevrouw Marchal 'tuer' (vermoorden) schrijven in plaats van 'tué' (vermoord)? Hoe is het mogelijk dat ze in het donker, ondanks de zware verwondingen waaraan ze zou bezwijken, zo netjes schreef? Omar is een arme, analfabete Marokkaan die niet genoeg Frans spreekt om zich te verweren. Het komt de politie erg goed uit als hij de dader zou zijn.

De Marokkaanse analfabeet Omar (Sami Bouajila) kan zijn onschuld niet bewijzen.

Regisseur Zem combineert twee verhaallijnen. In de ene onderzoekt schrijver Pierre-Emmanuel Vaugrenard (Denis Podalydès) de ware toedracht van de moord. In de andere volgen we Omar, die met toenemende wanhoop ontdekt dat zijn nieuwe vaderland de 'vrijheid, gelijkheid en broederschap' helemaal niet zo hoog in het vaandel heeft staan als hij altijd dacht. Het contrast tussen de flamboyante, luxe levensstijl van de schrijver en het armoedige bestaan van de gevangene legt nog eens extra nadruk op de ongelijkheid tussen de verschillende klassen in Frankrijk. Jammer genoeg springt Zem iets te veel heen en weer tussen de twee personages. Dat maakt de film onrustig. Ook kiest de regisseur ervoor om vooruit en achteruit in de tijd te bewegen. Dat is eerder verwarrend dan dat het iets toevoegt. Bovendien krijgen emotionele gebeurtenissen daardoor te weinig aandacht. Omar doet bijvoorbeeld een zelfmoordpoging door een scheermesje in te slikken; maar in de volgende scène is het drie jaar later

en wordt hier niet meer op teruggekeken. Het onrecht dat Omar wordt aangedaan komt wél uitstekend naar voren. Hij krijgt geen kans om zich te verdedigen. Getuigen die zijn versie van het verhaal steunen, worden bedreigd. Wie verwacht dat de film keurig het stramien van een detective volgt, komt bedrogen uit. Schrijver Vaugrenard vermoedt weliswaar wie de echte dader is, maar bewijzen kan hij het niet. Toch kunnen de autoriteiten vanwege het boek van Vaugrenard niet langer volhouden dat Omar schuldig is; ze laten hem vrij. Hij wordt echter niet onschuldig verklaard. Evenmin volgt er een zoektocht naar de werkelijke moordenaar. Onbevredigend? Zeker. Maar wel realistisch en daardoor des te schokkender. *Omar m'a tuer* is gebaseerd op het ware verhaal van Omar Raddad. Met zijn advocaten strijdt hij nog altijd voor eerherstel.

• Regie: Roschdy Zem
Met: Sami Bouajila, Denis Podalydès, Omar Raddad

EET

gerei

door: Sandra Schouten

HITBESTENDIG

Zomersoep

Als het warm is en je 'kleine trek' hebt, is een koude soep zalig. Bekend is de klassieke *gazpacho* met komkommer, tomaat en rode paprika. De geurige versheid spat ervan af. Ik heb er zelfs wel eens ijsjes van gemaakt op een zomers feestje. En er zijn varianten op, zoals met wortel en oranje paprika. Yoghurt en komkommer vormen de basisingrediënten voor een verrissende buitenmaaltijd. Dit recept komt uit het *Soepboek* van Nick Sandler en Johnny Acton.

- **KOUDE KOMKOMMERSOEP:** Schil een komkommer, haal de zaadlijsten eruit en hak het vruchtvlees grof. Ontdoe een andere - ongeschilde - komkommer ook van de zaadlijsten en snij deze in blokjes van 1 cm. Verhit de oven op 220 graden. Wikkel twee grote knoflooktenen met een beetje olijfolie in aluminiumfolie en leg ze 25 minuten in de oven. Laat afkoelen en pers de zoete geroosterde knoflook uit hun velletje. Doe het volgende in een blender: grof gehakte komkommer, de knoflookpuree, 1 tl dijnmosterd, 1 el citroensap, 2 mespuntjes zout, 3 dl Griekse of Turkse yoghurt, 1 el balsamico azijn, 7,5 dl groentebouillon, 1 el gehakte sjalot, peper en 125 gram wit broodkruim. Maak er een gladde puree van. Laat de soep in de koelkast ijskoud worden en dien op met de blokjes komkommer en verse dilveertjes. Serveer in kleine glaasjes en voeg er voor grotere eters donker brood met zongedroogde tomaten-tapenade bij.

www.hethuisvanproeven.nl